

BONAPARTISMIN ALKUA

Kaikkein suurin, kaikkein kohtalokkain erehdys, jonka marxilaiset voisivat tehdä nyt, Kerenskin, Nekrasovin, Avksentjevin ja kumpp.⁶⁷ ministeristön muodostamisen jälkeen, olisi luulla sanoja teoiksi, pettävää ulkokuorta asian ytimeksi tai ylipäänsä joksikin oleelliseksi.

Jättäkäämme tuo puuha menshevikeille ja eserrille, jotka esittävät jo suoranaista hovinarrien osaa bonapartisti Kerenskin ympärillä. Tosiaankin, eikö se ole jo narrin ilveilyä, kun Kerenski kokoaa ilmeisesti kadettien sanelun mukaan jotain salaisen direktorion tapaista, johon kuuluvat hän itse, Nekrasov, Tereshtshenko ja Savinkov, kun hän vaikenee sekä Perustavasta kokouksesta että heinäkuun 8 päivän julistuksesta⁶⁸ yleensä, julistaa väestölle osoitetussa vetoimuksessa pyhää luokkien välistä yhtenäisyyttä, solmii kenellekään tuntemattomilla ehdoilla sopimuksen mitä julkeimman uhkavaatimuksen esittäjän, Kornilovin kanssa, jatkaa skandaalimaisen kuohuttavien vangitsemisten politiikkaa, ja sillä välin Tshernovit, Avksentjevit sekä Tseretelit harjoittavat fraasikeikailua ja poseerausta?

Eikö se ole todellakin narripeliä, kun Tshernov kutsuu tällaisena aikana Miljukovia sovinto-oikeuteen, kun Avksentjev jaarittelee ahtaan luokkakatsantokannan kelpaamattomuudesta, kun Tsereteli ja Dan vievät Neuvostojen Toimeenpanevassa keskuskomiteassa läpi työpöyhjiä, aivan sisällyksettömillä fraaseilla täytettyjä ponsilausemia, jotka muistuttavat pahimpia ensimmäisen kadettilaisduuman aikoja, jolloin se oli voimaton tsaarivallan edessä.

Niin kuin kadetit vuonna 1906 prostituivat Venäjän ensimmäisen kansanedustajain kokouksen tehden siitä

surkean juttutuvan lujittuvan tsaristisen vastavallankumouksen uhatessa, samoin eserrät ja menshevikit ovat vuonna 1917 prostituoineet Neuvostot muuttaessaan ne surkeaksi juttutuvaksi lujittuvan bonapartistisen vastavallankumouksen uhatessa.

Kerenskin ministeristö on epäilemättä bonapartistin ensi askelten ministeristö.

Meillä on edessämme bonapartistin oleellisin historiallinen tuntomerkki: sotilasjunttaan (sotaväen huonoimpiin aineksiin) nojautuvan valtiovallan luovuminen kahden, toisiaan enemmän tai vähemmän tasapainossa pitävän, toisilleen vihamielisen luokan ja voiman välillä.

Luokkataistelu porvariston ja proletariaatin välillä on kärjistynyt äärimmilleen: sekä huhtikuun 20—21 päivänä että heinäkuun 3—5 päivänä valtakunta oli hiuskarvan varassa kansalaissodasta. Eikö tämä sosiaalis-taloudellinen edellytys muodostakin klassillista maaperää bonapartistille? Ja liittyyhän tähän edellytykseen muita, täysin samansukuisia edellytyksiä; porvaristo riehuu ja raivoaa Neuvostoja vastaan, mutta se on *vielä* voimaton kyetäkseen viipymättä hajottamaan ne, ja ne taasen ovat herrojen Tseretelien, Tshernovien ja kumpp. prostituoina *jo* voimattomia kyetäkseen tekemään tuntuva vastarintaa porvaristolle.

Myös tilanherrat ja talonpojat elävät kansalaissodan aattotunnelmissa: talonpojat vaativat maata ja vapautta, heidät voi hillitä — jos voi — vain bonapartistinen hallitus, joka on valmis jakamaan mitä kursailemattomia lupauksia kaikille luokille täyttämättä ainoatakaan näistä lupauksista.

Lisätkää tähän hyökkäysseikkailun aiheuttamien sotilaalisten tappioiden momentti, jolloin fraasit isänmaan pelastamisesta (joilla verhotaan halua pelastaa porvariston imperialistinen ohjelma) ovat erikoisesti muodissa — ja teillä on edessänne mitä täydellisin kuva bonapartistin sosiaalis-poliittisesta tilanteesta.

Älkäämme antako fraasien pettää itseämme. Älkäämme antako johdattaa itseämme harhaan sillä, että me näemme bonapartistin ottavan vasta ensi askeliaan. Juuri ensimmäiset askeleet pitääkin kyetä arvaamaan välttyäksemme joutumasta samanlaiseen naurettavaan asemaan kuin tylsänpuoleinen poroporvari, joka päivittelee toisen aske-

leen johdosta, vaikka juuri itse auttoi ottamaan ensimmäistä.

Mitäpä muuta kuin tylsää poroporvarillisuutta olisivat nyt sentapaiset perustuslaillisuusilluusiot, kuin esim. että nykyinen ministeristö tuntuu olevan kaikkia edellisiä vasemmistolaisempi (ks. „Izvestijaa”), tai että suopeamielinen Neuvostojen kritiikki voi oikaista hallituksen erehdyksiä, tai että mielivaltaiset vangitsemiset ja sanomalehtien lakkauttamiset olivat yksityisiä tapauksia ja on toivottava, etteivät ne enää toistuisi, tai että Zarudnyi on kunnan mies ja tasavaltaisella demokraattisella Venäjällä on mahdollista oikeamielinen tuomioistuin, jonka eteen kaikkien tulee saapua, ja niin edelleen ja niin poispäin.

Näiden poroporvarillisten perustuslaillisuusilluusioiden typeryys on liian ilmeistä, jotta kannattaisi erityisesti pysähtyä kumoamaan niitä.

Ei, taistelu porvarillista vastavallankumousta vastaan vaatii kylmää harkintaa ja taitoa nähdä ja esittää asiat sellaisina kuin ne ovat.

Bonapartismi ei ole Venäjällä satunnainen ilmiö, vaan luokkataistelun kehityksen luonnollinen tuote pikkuporvarillisessa maassa, jossa on verrattain kehittynyt kapitalismi ja vallankumouksellinen proletariaatti. Sellaiset historialliset etapit kuin huhtikuun 20.—21., toukokuun 6., kesäkuun 9.—10., kesäkuun 18.—19., heinäkuun 3.—5. päivä ovat tienviittoja, jotka näyttävät havainnollisesti, millainen oli bonapartismin valmistelun kulku. Olisi mitä suurin erehdys luulla, että demokraattiset olot tekevät bonapartismin mahdollottomaksi. Aivan päinvastoin, nimenomaan sellaisissa oloissa se juuri kasvaakin (Ranskan historia on todistanut sen kahdesti) luokkien ja niiden taistelun tietyn keskinäis-suhteen vallitessa.

Bonapartismin väistämättömyyden tunnustaminen ei silti merkitse mitenkään sitä, että unohdettaisiin sen perikadon väistämättömyys.

Jos sanomme *ainoastaan* sen, että Venäjällä on havaittavissa vastavallankumouksen tilapäinen voitto, niin se on asian kuittaamista tyhjillä puheilla.

Jos erittelemme bonapartismin syntyvaiheet ja katsoen totuutta pelottomasti silmiin sanomme työväenluokalle ja koko kansalle, että bonapartismin alkaminen on tosiasia, niin siten annamme alun vakavalle ja sitkeälle, laajoissa

poliittisissa mittasuhteissa tapahtuvalle, syvällisiin luokk-
etuihin nojaavalle taistelulle bonapartismiin kukistamiseksi.

Vuoden 1917 venäläinen bonapartismi eroaa vuosien 1799
ja 1849 ranskalaisen bonapartismiin alkamisesta monessa
suhteessa, esimerkiksi siinä, ettei yksikään vallankumouk-
sen perustehtävistä ole ratkaistu. Taistelu maa- ja kansalli-
suuskysymyksen ratkaisemiseksi on vasta alkuvaihees-
saan.

Kerenski ja vastavallankumoukselliset kadetit, jotka
käyttävät häntä pelinappulanaan, eivät voi kutsua koolle
Perustavaa kokousta säädettyinä määräaikana eivätkä liioin
lykätä sen koollekutsumista syventämättä kummassakin
tapauksessa vallankumousta. Ja imperialistisen sodan pit-
kittymisen synnyttämä katastrofi lähenee edelleenkin vielä
paljon suuremmalla voimalla ja vauhdilla kuin aikaisem-
min.

Venäjän proletariaatin etumaiset osastot kykenivät sel-
viytymään kesä- ja heinäkuun-päivistämme ilman joukko-
luontoista voimanmenetystä. Proletariaatin puolueella on
täysi mahdollisuus valita sellainen taktiikka ja sellainen
järjestömuoto tai sellaiset järjestömuodot, etteivät bona-
partistien yllätykselliset (tokkohan yllätykselliset) vaino-
toimenpiteet voisi missään tapauksessa tehdä loppua sen
olemassaolosta ja sen järjestelmällisestä vetoamisesta kan-
saan omalla sananjulistuksellaan.

Sanokoon puolue kansalle selvästi ja kuuluvasti tyviste-
lemättömän totuuden, että me elämme bonapartismiin alun
aikaa; että Kerenskin, Avksentjevin ja kumpp. „uusi” halli-
tus on vain verho, joka kätkee taakseen vastavallanku-
moukselliset kadetit sekä valtaa hallussaan pitävän sotilas-
juntan; että kansa ei saa rauhaa, talonpojat eivät saa
maata, työläiset eivät saa 8-tuntista työpäivää, nälkäiset
eivät saa leipää ilman vastavallankumouksen täydellistä
hävittämistä,— sanokoon puolue tämän, ja tapahtumien
kehityksen jokainen askel on todistava, että se on
oikeassa.

Venäjä on käynyt läpi erinomaisen ripeästi kokonaisen
aikakauden, jolloin kansan enemmistö uskoutui eserrien ja
menshevikkien pikkuporvarillisten puolueiden johdatta-
vaksi. Ja nyt työtätekevien joukkojen enemmistö joutuu jo
maksamaan katkeria lunnaita tuon herkkäuskoisuutensa
takia.

Kaikki merkit viittaavat siihen, että tapahtumien kulku tulee jatkumaan mitä kiihkeimmällä vauhdilla, ja maa lähestyy seuraavaa aikakautta, jolloin työtätekevien enemmistön on pakko uskoa kohtalonsa vallankumouksellisen proletariaatin käsiin. Vallankumouksellinen proletariaatti ottaa vallan, aloittaa sosialistisen vallankumouksen, vetää siihen mukaan — kaikista vaikeuksista ja kehityksen mahdollisista käännteistä huolimatta — kaikkien edistyneimpien maiden proletaarit ja voittaa sekä sodan että kapitalismin.

*„Rabotshi i Soldat” № 6,
heinäkuun 29 pnä 1917*

*Julkaistaan „Rabotshi i Soldat” lehden
tekstin mukaan*
